

HỒI THỨ MỘT TRĂM MUỖI CHÍN

THOÁT LAO TỪ MUỖN CỨU ÂN NHÂN

Lệnh Hồ Xung đã lâu nay không được một giọt rượu dính môi. Bây giờ chàng ngửi thấy mùi rượu thì còn nhịn làm sao được, liền quay ra bảo:

- Người hãy đưa rượu thịt vào đây cho ta ăn uống rồi sẽ tính.

Hắc Bạch Tử đáp:

- Dạ! Dạ! Thế là tiên bối đã ưng thuận truyền thụ bí quyết nội công cho vãn bối rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mỗi lần người đem đến ba cân rượu là ta truyền thụ cho người bốn câu khẩu quyết. Như vậy ta uống hết ba ngàn cân rượu ăn hết ngàn con gà thì nội công người chẳng còn kém ta mấy rồi.

Hắc Bạch Tử nói:

- Thế thì chậm quá! Vãn bối sợ lâu ngày sẽ xảy ra biến cố. Mỗi lần vãn bối đem đến sáu cân rượu và hai con gà để xin tiên bối truyền thụ cho tám câu khẩu quyết được chăng?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Người tham lam quá! Nhưng thôi cũng được! Đưa rượu thịt vào đây!

Hắc Bạch Tử nâng khay gỗ lên cao chuồn qua lỗ vuông đưa vào. Trên khay quả có một hồ rượu lớn và một con gà béo.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Ta chưa truyền khẩu quyết cho hắn, tất hắn chưa dám đánh thuộc giết ta!

Chàng bưng hồ rượu lên nốc ừng ực một hồi. Thứ rượu này không ngon lắm nhưng lúc Lệnh Hồ Xung uống vào miệng, cảm thấy nó thơm ngon vô cùng. Chàng uống một hơi hết nửa hồ. Đoạn chàng xé một cái đùi gà mà ăn ngấu nghiến.

Chỉ trong khoảnh khắc, chàng uống hết hồ rượu và ăn hết cả con gà rồi vỗ bụng khen.

- Rượu ngon, nhắm tốt!

Hắc Bạch Tử cười nói:

- Tiên bối đã xơi rượu ngon gà béo rồi vậy xin truyền thụ khẩu quyết cho vãn bối đi!

Hắn không đề cập đến chuyện báỉ sư nữa, vì cho rằng đối phương sau khi ăn uống say không nhờ gì nữa.

Lệnh Hồ Xung cũng lờ đi không nhắc tới. Chàng nói:

- Được rồi! Mấy câu khẩu quyết này người nhớ cho thật kỹ: "Kỳ kinh bát mạch, trong có nội tức, tụ ở Đan điền, hợp ở Đan trung". Người có hiểu mấy câu khẩu quyết đó không?"

Nguyên những câu khắc trên thiết bản là: "Nội tức ở huyết Đan điền, tản ra tứ chi. Chân khí ở huyết Đan trung rót vào bát mạch". Chàng cố ý đảo lộn cho khác đi.

Hắc Bạch Tử nghe bốn câu khẩu quyết này rất tâm thường chẳng có chi kỳ lạ. Đó là phép luyện khí phổ thông. Hắn liền đáp:

- Bốn câu này văn bối đã lĩnh hội rồi. Xin tiền bối truyền cho thêm bốn câu nữa.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Bốn câu đó ta đã đổi lại thành tâm thường nên hắn chưa thỏa mãn. Vậy ta phải đọc bốn câu cực kỳ cổ quái để chơi trò ú tim hắn mới được.

Rồi chàng bảo:

- Bữa nay là buổi đầu, ta cũng liệu truyền thụ cho người thêm 4 câu nữa. Người ráng mà nhớ: "Rung động cho đứt mạch Dương Duy, bế tắc mạch Âm kiều. Bát mạch cùng đoạn tuyệt mới luyện được thần công".

Hắc Bạch Tử giật mình kinh hãi lắp bắp hỏi:

- Cái này... kỳ kinh bát mạch trong người mà đoạn tuyệt thì còn sống sao được?... Văn bối thực tình không thể hiểu được mấy câu khẩu quyết đó.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu là thứ thần công đại pháp ai cũng hiểu được thì chẳng có chi kỳ lạ? Dĩ nhiên bên trong còn nhiều chỗ tinh vi ảo diệu người thường không hiểu được.

Hắc Bạch Tử nghe tới đâu cảm thấy giọng lưỡi và từ ngữ khác với lão họ Nhâm, thì không khỏi sinh lòng ngờ vực.

Nguyên hai lần trước, Hắc Bạch Tử đến Lệnh Hồ Xung nói rất ít lại biến đổi thanh âm cho thành hàm hồ. Bây giờ rượu uống vào rồi, tinh thần phóng đảng chàng nói hơi nhiều mà Hắc Bạch Tử là người cơ biến, bản tính đa nghi, không ngờ vực thế nào được? Có điều chẳng khi nào hắn tưởng đến người bị cầm tù trong nhà lao lại không phải lão họ Nhâm. Hắn chỉ cho là lão cố ý bịa đặt khẩu quyết để trêu cợt hắn mà thôi. Hắn liền hỏi:

- Tiền bối bảo bát mạch có đứt hết mới luyện được thần công. Chẳng lẽ kỳ kinh bát mạch trong mình tiền bối đều đứt hết ư?

Lệnh Hồ Xung hững hờ đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Chàng nghe giọng Hắc Bạch Tử biết là hắn đã có lòng ngờ vực, không dám nói nhiều, chỉ tiếp gọn một câu:

- Người học hết toàn bộ rồi tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Dứt lời Lệnh Hồ Xung đặt hồ vào khay đưa qua lỗ vuông.

Hắc Bạch Tử vừa vươn tay đón lấy, Lệnh Hồ Xung bỗng "ối" lên một tiếng. Người chàng xê về phía trước đập vào cửa sắt đánh sầm một cái.

Hắc Bạch Tử hỏi ngay:

- Chi vậy?

Hắn là một tay võ công cao cường phản ứng rất mau lẹ, vội thò tay qua lỗ vuông giữ lấy khay gỗ sợ để hồ rót xuống sẽ vỡ tan.

Giữa lúc chớp nhoáng này. Lệnh Hồ Xung xoay tay trái lại nắm lấy tay hắn. Chàng cười hỏi:

- Hắc Bạch Tử! Người thử coi lại xem ta là ai?

Hắc Bạch Tử giật mình kinh hãi, ấp úng:

- Tiên bối... tiên bối...

Mới đáp được một tiếng, cây đèn bị lật xuống.

Lúc Lệnh Hồ Xung đưa khay gỗ ra, chàng chưa có ý định nắm lấy cổ tay hắn. Nhưng khi có ánh đèn chàng thấy bàn tay hắn ở ngoài lỗ vuông đưa lên đón lấy khay thì đột nhiên trong lòng xúc động không kiềm chế được. Chàng nghĩ tới sở dĩ mình bị cầm tù lâu ngày ở đây là hoàn toàn do ở mưu kế giáo quyết của Hắc Bạch Tử. Nếu vận đứt tay hắn thì trong lòng cũng hả giận được đôi phần. Chàng lại nghĩ tới nếu nhân khi bất ý mà nắm lấy hắn tất nhiên làm cho hắn phải một phen hoảng hồn bỏ vía, cũng là đáng kiếp.

Nguyên chàng chưa tính đến chuyện báo thù, đã nổi lòng tình nghịch của trẻ nít liền giả vờ té xuống để Hắc Bạch Tử thò tay vào rồi nắm lấy.

Hắc Bạch Tử vốn là người rất cơ cảnh nhưng diễn biến xảy ra quá đột ngột, không có triệu chứng gì báo trước nên không kịp đề phòng. Trong lòng hắn cũng hơi cảm thấy có điều không ổn khi cổ tay bị đối phương nắm lấy.

Vừa thấy năm ngón tay đối phương riết lại như một chiếc đai sắt lại nhắm vào hai huyệt đạo Ngoại quan, Nội quan. Hắc Bạch Tử xoay tay lại ra chiêu cầm nã. Bỗng nghe đánh chất một tiếng. Ba ngón chân hắn lập tức bị gãy đau không chịu được, thét lên âm ỹ.

Tại sao Hắc Bạch Tử bị nắm chặt cổ tay mà ngón chân trái lại bị gãy? Há chẳng là chuyện ly kỳ lắm ư?

Nguyên Hắc Bạch Tử vốn có lòng kính sợ đối phương. Nhưng cổ tay bị giữ hắn lo ngay đến tính mạng. Trong lúc hoang mang hắn liền sử chiêu tuyệt kỹ "Giao long xuất uyên" trong phép Đại cầm nã thủ.

Người bị nắm giữ tay mặt mà phát huy chiêu này thì tay trái xoay vào trong đập mạnh, đồng thời chân trái phát chiêu cực kỳ mãnh liệt. Nếu đá vào trước ngực địch nhân là khiến cho họ phải thổ huyết ngay đương trường. Bằng địch nhân là tay cao thủ biết đường né tránh cũng phải buông tay, không thì chẳng còn cách nào tránh khỏi đòn cước.

Lệnh Hồ Xung chỉ sở trường về kiếm pháp, còn công phu quyền cước cả phái Hoa Sơn chưa có ai đáng gọi là cao thủ. Ngay sư đệ chàng là Lao Đức Nặc quyền cước đã cao hơn chàng nhiều mà đấu với Hắc Bạch Tử cũng còn thua xa.

Hắc Bạch Tử ra chiêu Giao Long xuất uyên, tay đánh vào chỉ là hư chiêu khiến địch nhân phải chú ý đến bàn tay hắn. Lúc hắn phóng chân trái đá tuyệt không hạ thấp vai hay chuyển lưng để lộ hình tích phóng cước.

Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên không nhận ra dụng tâm của hắn, dù chàng có tiên liệu được thì cũng không tránh khỏi phát cước này, trừ phi trong tay cầm trường kiếm mới có thể kiềm chế được đối phương.

Diễn biến này xảy ra đột ngột, Hắc Bạch Tử hoang mang chỉ mong thoát hiểm, không kịp nghĩ tới giữa mình và đối phương còn cách một cửa sắt rất dày. Chiêu Giao Long xuất uyên hấn sử đến nơi đến chốn đòn cước nhằm đúng bộ vị, lực đạo lại mãnh liệt vô cùng. Vừa nghe đánh chát một tiếng, chân hắn đánh trúng cửa sắt.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng đùng cửa vang lên rùng rợn mới hiểu mình vừa thoát nạn là nhờ ở cửa sắt che chở cho. Chàng cười ha hả nói:

- Người đá một đòn nữa đi và phải đá nặng như vậy thì ta sẽ buông tha.

Đột nhiên Hắc Bạch Tử cảm thấy hai huyết đạo Ngoại quan và Nội quan ở tay phải mình có luồng nội lực ào ạt tiết ra. Bất giác hắn nhớ tới đó là một điều đáng sợ nhất trong đời, liền hồn vía lên mây. Một mặt hắn vận lực ngưng khí, một mặt năn nỉ kêu van:

- Lão... Lão tiền bối... lão tiền bối...

Không nói còn khá. Hắn vừa mở miệng thốt lên được mấy tiếng nội lực tiết ra càng nhiều, đành phải ngậm miệng lại. Song nội lực vẫn không ngớt phát tiết ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung sau khi luyện công phu khắc trên tấm thiết bản, huyết đan điền như cây trúc rỗng ruột, như hang thẳm trống không. Bây giờ chàng cảm thấy có luồng chân khí trút vào huyết Đan điền nhưng cũng không chú ý. Chàng cảm thấy một cánh tay Hắc Bạch Tử run bần bật dường như sợ hãi quá. Lòng chàng vẫn chưa nguôi giận, liền cất tiếng hăm dọa:

- Ta truyền công phu cho người vậy người đã thành đệ tử bản môn rồi. Thế mà người còn lừa thầy diệt tổ thì đáng tội gì?

Hắc Bạch Tử cảm thấy nội lực tiết ra mỗi lúc một nhanh. Hắn gắng gượng ngưng tụ chân khí thì còn đỡ một chút. Khốn nỗi mũi miệng vẫn phải hô hấp. Mỗi lần thở ra hít vào, nội lực lại trút ra ngoài rất nhiều. Lúc này hắn quên hẳn cái đau bị gãy ngón chân mà chỉ mong sao rút được cánh tay ra ngoài lỗ vuông, dù có bị cụt một tay cũng thọt một cẳng cũng đành cam chịu.

Nghĩ tới đây, hắn xoay tay về sau lưng rút kiếm.

Hắc Bạch Tử vừa cử động thì hai huyết Nội quan và Ngoại quan trên bàn tay tựa hồ mở ra hai chỗ khuyết lớn. Lập tức nội lực toàn thân ào ào chảy ra như nước sông vỡ đê, khó bề ngăn chặn lại được. Hắn biết là nếu còn chần chờ một khắc thì nội lực toàn thân sẽ bị đối phương hút hết. Hắn liền gắng gượng rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra rồi rít chặt hai hàm răng toan vung kiếm tự chặt đứt cánh tay mình. Nhưng hắn vừa cố gắng thì nội lực chảy ủa ra. Tại hắn ù đi rồi ngất xỉu.

Lệnh Hồ Xung nắm lấy bàn tay Hắc Bạch Tử bất quá là muốn hăm dọa hắn một phen, hay nhiều lắm là vận mạnh một cái để trút mối căm phẫn chứa chất trong lòng.

Chàng không ngờ sự hăm dọa lại làm cho hắn khiếp quá đến nỗi phải ngất đi, liền nổi lên tràng cười ha hả rồi buông tay ra.

Lệnh Hồ Xung vừa buông tay thì người Hắc Bạch Tử té xuống, cánh tay thò qua lỗ vuông cũng rút về theo.

Trong đầu óc Lệnh Hồ Xung bỗng lóe lên một ý nghĩ. Chàng vội thò tay ra nắm chặt bàn tay Hắc Bạch Tử. May ở chỗ cử động của chàng rất mau lẹ, kịp thời giữ lại được. Chàng tự nhủ:

- Ấu là ta lấy khóa sắt khóa hẳn lại để bức bách bọn Hoàng Chung Công phải tha ta ra.

Chàng liền dùng sức mạnh kéo cánh tay Hắc Bạch Tử lại gần.

Dè đầu nội lực trong người chàng ghé góm vô cùng. Chàng vừa kéo một cái, cả đầu Hắc Bạch Tử cũng lọt qua lỗ vuông.

Vù một tiếng, Toàn thân hấn chuồn vào trong nhà lao.

Biến diễn này xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Lệnh Hồ Xung.

Chàng kinh ngạc quá đổi đến thộn mặt ra.

Rồi chàng tự mắng:

- Mình thật quá ngu ngốc! Lỗ hổng này vuông vắn hai thước. Chỉ cần cái đầu chui lọt tức là toàn thân có thể chuồn qua.

Đoạn chàng tự hỏi:

- Người Hắc Bạch Tử đã lọt vào được, dễ thường ta không chui ra được hay sao? Trước kia chân tay bị khóa, ta chẳng có cách nào vượt ngục đã đành. Bây giờ xiềng khóa đã có người ngấm ngấm cửa giùm ra rồi, sao mình lại không trốn đi?

Nghĩ tới đây chàng tính thầm:

- Đan Thanh tiên sinh đã ngấm ngấm cửa khóa cho mình, chắc hàng ngày y mong mình chốn chạy đến gan ruột bốn chôn.

Nguyên trước kia, lúc chàng phát giác ra xiềng khóa đã bị người cửa đứt vào thời kỳ chàng đang luyện công. Bao nhiêu tinh thần để hết vào công cuộc rèn luyện. Va khi đó chàng chưa thuộc lòng những khẩu quyết khắc trên thiết bản nên không muốn rời khỏi nhà lao. Trong thâm tâm đã không có ý định bỏ đi dĩ nhiên chàng chưa tính đến chuyện vượt ngục.

Lúc này Hắc Bạch Tử bị chàng kéo tuột vào phòng, chàng trầm ngâm một lúc rồi quyết định chủ ý. Lập tức chàng lật đật cởi quần áo Hắc Bạch Tử để mặc vào mình. Chàng lọt cả tám khăn trùm đầu hấn đội lên đầu mình, rồi tự nhủ:

- Lúc ta trốn ra dù có gặp ai họ cũng tưởng ta là Hắc Bạch Tử.

Lệnh Hồ Xung còn lấy xiềng khóa mắc vào chân tay Hắc Bạch Tử bóp mạnh cho chặt lại.

Hắc Bạch Tử đau quá hồi tỉnh, bật tiếng rên la.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chúng ta đổi địa vị cho nhau. Hàng ngày người đã có lão già kia đem cơm nước đến cho, chẳng lo gì đói khát.

Hắc Bạch Tử vừa rên ư ử vừa lấp bắp:

- Nhâm.. Nhâm lão tiên bối!... Hấp tinh đại pháp của lão tiên bối....

Ngày Lệnh Hồ Xung liên thủ cùng Hương Vân Thiên kháng cự địch nhân ở ngoài bãi hoang, chàng đã thấy trong bốn đối phương có người la lên bốn tiếng "Hấp tinh đại pháp". Bây giờ chàng nghe Hắc Bạch Tử lại nói tới, liền hỏi:

- Hấp tinh đại pháp gì đâu?

Hắc Bạch Tử thều thào:

- Văn bối... văn bối... đáng chết...

Hắn mới nói được mấy tiếng đã mất hết tinh thần. Cổ họng hắn ọc ọc rồi không thốt ra lời nữa.

Lệnh Hồ Xung chỉ mong thoát thân không lý gì đến Hắc Bạch Tử nữa, chàng thò đầu qua lỗ vuông chuồn ra. Hai cánh tay thò qua cửa lỗ rồi. Chàng khẽ đẩy bàn tay vào cửa sắt, cả người chàng liền bắn ra, đứng ngay xuống đất.

Lệnh Hồ Xung lại cảm thấy trong huyết Đan điền lại chứa khá nhiều nội tức khiến chàng khó chịu. Nhưng chàng chỉ cho là lâu không luyện công nên những luồng nội lực của Đào cốc lục tiên và Bất giới hòa thượng di chuyển trở lại vào huyết Đan điền. Song lúc này chàng không rảnh để luyện công, chỉ mong thoát ly khỏi chốn hang hầm sớm khắc nào hay khắc ấy. Chàng liền cầm lấy cây đèn dầu mà Hắc Bạch Tử bỏ đó, theo đường hầm đi ra.

Các cửa ngõ trong đường hầm chỉ khép hờ. Nguyên Hắc Bạch Tử định lúc trở ra sẽ khóa kỹ lại. Lệnh Hồ Xung chẳng mất chút hơi sức nào đã thoát ly khỏi chốn lao tù.

Mỗi khi bước qua tầng cửa ngõ kiên cố, chàng nhớ lại những ngày ở trong hắc lao và tưởng chừng mình đã trải qua một đời người. Chàng không nghĩ gì đến mối cừu hận đối với bọn Hoàng Chung Công, miễn sao được tự do là bất luận việc gì cũng bỏ qua.

Lệnh Hồ Xung đi hết đường địa đạo trèo bậc đá mà lên.

Khi đỉnh đầu sắp đụng tấm thiết bản, chàng dừng bước nghiêng mình nghe ngóng thấy bên trên chẳng có động tĩnh gì.

Từ khi chàng trải qua một thời kỳ bị cầm tù, nhất thiết việc gì chàng cũng cẩn thận hơn trước. Chàng vẫn chưa đẩy tấm thiết bản chui lên ngay mà còn đứng lại hồi lâu để nghe ngóng.

Khi chàng biết đích Hoàng Chung Công không ở trong phòng ngủ mới khẽ nâng tấm thiết bản, để sang một bên rồi nhẹ nhàng tung mình nhảy lên. Chàng ở gậm giường chui ra ngoài, rồi đặt tấm thiết bản lại như cũ, kéo chiếu phủ lên.

Lệnh Hồ Xung đang rón rén toan đi ra, bỗng nghe phía sau có tiếng người the the hỏi:

- Nhị đệ! Nhị đệ xuống đó một mình làm chi vậy?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy ba người là Hoàng Chung Công, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đều cầm binh khí vây chàng vào giữa.

Lệnh Hồ Xung có biết đâu Hắc Bạch Tử mười mấy năm nay đi vào địa lao đã theo cửa hầm và đường địa đạo bí mật khác, thực tình hắn không đi qua lối giường nằm Hoàng Chung Công. Bây giờ chàng theo lối cũ trở ra động đến cơ quan báo hiệu khiến cho bọn Hoàng Chung Công biết mà kéo tới đây. May chàng mặc áo trường bào của Hắc Bạch Tử nên họ không nhận ra.

Lệnh Hồ Xung hoang mang ngập ngừng đáp:

- Tiểu đệ... tiểu đệ...

Hoàng Chung Công xẵng giọng hỏi:

- Tiểu đệ cái gì? Ta thấy ngươi có thái độ bất chính, chắc ngươi đi cầu Nhâm Ngã Hành truyền thụ "Hấp tinh yêu pháp" cho chứ gì? Hừ! Ngày trước ngươi đã có lời thề thốt thế nào?

Lệnh Hồ Xung trong lòng bối rối không hiểu mình nên bộc lộ chân tướng hơn hay là cứ giả mạo làm Hắc Bạch Tử hơn. Trong lúc lưỡng lự, chàng không có chủ ý liền rút thanh trường kiếm lấy của Hắc Bạch Tử nhằm Ngốc Bút Ông đâm lẹ tới.

Ngốc Bút Ông nổi giận hỏi:

- Nhị ca giỏi thiệt! Muốn động thủ thật chẳng?

Hắn vung bút lên gạt.

Không ngờ Lệnh Hồ Xung phóng kiếm đó chỉ là hư chiêu chàng thừa cơ lúc hắn vung bút lên gạt, co giò chạy vọt đi.

Bọn Hoàng Chung Công lập tức rượt theo.

Lệnh Hồ Xung đề khí chạy thật nhanh, chớp mắt đã đến nhà đại sảnh.

Hoàng Chung Công lớn tiếng la:

- Nhị đệ! Nhị đệ! Nhị đệ đi đâu thế?

Lệnh Hồ Xung không đáp cứ cắm đầu xông tuốt. Đột nhiên một người đứng giữa cửa lớn lên tiếng:

- Nhị trang chúa! Xin trang chúa hãy lưu bộ!

Lệnh Hồ Xung đang chạy vội quá không dừng chân kịp, đầu chàng húc vào người kia đánh bịch một tiếng. Thế húc mạnh quá, người kia thân hình to lớn cũng bị bắn tung đi xa mấy trượng té xuống.

Lệnh Hồ Xung nhìn lại thì ra Nhất tự điện kiếm Đinh Kiên nằm đờn đờ dưới đất đúng như hình chữ "nhất". Còn hai chữ "điện kiếm" thì không dính dấp gì đến.

Lệnh Hồ Xung chân không dừng bước theo đường nhỏ mà chạy.

Bọn Hoàng Chung Công đuổi ra đến cổng trang thì dừng lại không rượt theo nữa.

Lệnh Hồ Xung tiếp tục lựa những đường nhỏ hẻo lánh mà chạy như bay. Chẳng bao lâu chàng phát giác mình đã đến một khu hoang dã không người, hiển nhiên khá xa thành thị rồi. Chàng chạy được khá nhiều đường đất mà cũng không hay.

Một điều rất kỳ quái là sau một hồi chạy nhanh như vậy mà lúc dừng bước chàng đã không nhọc mệt lại không thở mạnh. So với thời kỳ trước khi bị nội thương, dường như công lực hiện nay còn cao thâm hơn.

Lệnh Hồ Xung bỏ chiếc khăn trùm đầu ra, bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách. Gặp lúc miệng khát, chàng liền tìm tới bờ khe suối. Chàng cúi xuống toan vốc nước uống chợt nhìn thấy bóng mình in đáy nước. Đầu tóc bù xù, mặt mũi râu ria xồm xoàm. Tướng mạo rất xấu xa cổ quái!

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, rồi chàng bật cười tự nhủ:

- Vì ta bị cầm tù mấy tháng nay không được tắm gội lại không cạo mặt nên hình dong cổ quái như vậy.

Nghĩ thế chàng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, liền cởi bỏ áo bà, nhảy xuống vừa tắm rửa cho thỏa thích vừa lảm bảm:

- Trong mình ta đầy bùn đất cáu ghét chẳng đến nửa gánh thì cũng phải mấy chục cân.

Chàng tắm rửa sạch, uống nước trong no rồi, lấy tay gỡ tóc lật lên đỉnh đầu. Chàng ngó lại bóng mình dưới nước thấy bộ râu tua tủa càng lộ vẻ hào hùng. So với chàng thiếu niên mặt mày nhẵn nhụi ngày trước Lệnh Hồ Xung nay đã thành con người khác. Bây giờ coi chàng với lúc hóa trang theo Hương Ván Thiên cũng chẳng còn giống chút nào.

Lệnh Hồ Xung chợt nghĩ ra điều gì, tự hỏi:

- Mai trang là chỗ thế nào? Tại sao bọn chúng đem vị tiên bối họ Nhâm kia giam vào địa lao? Mình phải đi thám thính kỹ càng cho biết rõ. Nếu Nhâm tiên bối quả bị họ ám toán thì phải tìm cách cứu lão ra mới được.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Có điều Nhâm tiên bối đã nói là sau khi thoát khỏi chốn lao lung, lão lại đại khai sát giới tàn hại đồng đạo võ lâm. Vậy lão là người hay hay dở. Ta cần đổi bộ áo khác rồi cứ việc trở lại Mai trang nói là đến bái phỏng. Bọn Hoàng Chung Công chắc không nhận ra ta được.